

Widok z wieży

Izraelsko-arabski proces pokojowy w świetle prorocत्व biblijnych

List otwarty chrześcijan do chrześcijan

Wstęp

Nie zdarzyło się nigdy przedtem, aby jakiś starożytny naród został zniszczony, jego ludność rozproszona na krańce ziemi, a jednak przez wieki pozostał on ludem odrębnym i różniącym się od innych. Dla tego ludu fakt jego zgromadzenia do swojej starożytnej ojczyzny i ponowne ustanowienie go jako narodu po upływie blisko 2 000 lat jest zaprzeczeniem zarówno czasu, jak i logiki. Odrodzenie narodu Izraela w 1948 roku było niezrównanym cudem historii.

W rzeczywistości poczęcie tego cudu odrodzenia miało miejsce w 1878 roku. Dawid Ben Gurion zauważył, że rok 1948 nie wyznacza początku państwa Izrael. Państwo to powstawało stopniowo dzięki pionierskim wysiłkom żydowskich imigrantów, którzy już w roku 1878 założyli żydowskie osiedle Petah Tikva, co znaczy „Drzwi nadziei”. Rok 1878 zaznaczył początek niewiarygodnego spełnienia serii prorocत्व biblijnych w cudownym przywracaniu cielesnego Izraela. W tymże roku złagodzony został zakaz żydowskiej imigracji i zakupu żydowskiej ziemi. W spełnieniu biblijnego prorocत्व rozpoczął się masowy powrót Żydów z diaspory do ich starożytnej ojczyzny (Jer. 16:14-16; Izaj. 43:4-6). Związane z tym nabywanie ziemi już samo w sobie było wypełnianiem się prorocत्व (Jer. 32:44). Za wygórowane ceny zakupiono od nieobecnych muzułmańskich właścicieli ziemskich jałowe tereny pustynne i malaryczne bagna.

Cudowne zmiany klimatyczne również zaczęły ożywiać suchą i spragnioną ziemię (Joel 2:21-24). Niebiosy otworzyły się i „wczesne deszcze”, które przez wieki padały tylko umiarkowanie, zaczęły padać intensywniej. Z odwiecznej sennej drzemki zbudziły się również „późne deszcze” jesienne. W wyniku tych zmian jałowa pustynia i malaryczne bagna zaczęły zakwitać „jak róża” – spełniając Bożą przepowiednię o winnicach, ogrodach i różach (Izaj. 35:1; Amos 9:14-15).

Wtedy zaczęły się ostre bóle porodowe żydowskiego państwa. W 1929 roku, w Hebronie, Arabowie zmasakrowali 67 Żydów¹). W 1930 roku, znajdująca się pod przywództwem Wielkiego Muftiego Jerozolimy²) mniejszość arabska w Palestynie, inspirowana przez

nazistowską propagandę, planowała martwy poród żydowskiego państwa. Te „spazmy bólów porodowych” miały swoje odbicie w wyrachowanych aktach terroru przeciw żydowskim osadnikom. Wtedy właśnie, w roku 1940, Mufti (wuj Jassera Arafata³)) podjął współpracę z Adolfem Eichmannem w Europie w systematycznej eksterminacji Żydów⁴). Historia zapisała to haniebne wydarzenie jako „holokaust”. Wreszcie narody zapoznały się z tą gigantyczną rzezią i, przytłoczone winą, poczuły się moralnie zobowiązane do przyznania Żydom niezależnego państwa. Pomimo faktu, że Narody Zjednoczone w swoim planie podziału i tak już rozczłonkowały ziemię Izraela, narody arabskie zdecydowane były nie dopuścić nawet do tego, aby Żydzi otrzymali jakąkolwiek część z tego podziału. Boży Lekarz, jednakowoż, zapobiegł „martwemu porodowi” żydowskiego narodu. Podczas ostatecznego bólu, izraelskiej wojny o niepodległość, państwo żydowskie narodziło się, pomimo tego, że inwazyjne armie sześciu państw arabskich przeważały liczebnie w stosunku stu do jednego. Nowo narodzone państwo rozwinęło się poprzez masową imigrację. W spełnieniu prorocत्व Biblii trwał ustawiczny proces odzyskiwania ziemi. Cudowny wynik wojny sześciodniowej z 1967 roku rozszerzył nowoczesne państwo o starożytne terytoria Izraela – Samarię, Judeę, Wschodnią Jerozolimę, Strefę Gazy i Wzgórza Golan. Przez cały ten czas, wciąż cytując prorocत्व biblijne o przywróceniu Izraela, obaj premierzy, Menachem Begin i Icchak Szamir, systematycznie pomagali 130 000 żydowskich osadników rozwinąć się pomyślnie w Samarii, Judei i Gazie. Nagły upadek komunizmu w 1989 roku, który był cudem sam w sobie, pobudził inne cudowne przyspieszenie rozwoju państwa poprzez masowy napływ do Izraela pół miliona rosyjskich Żydów. Podniecenie wciąż rosło. Rosła pewność oczekiwania, że w następstwie podąży milion lub dwa miliony dalszych.

Tymczasem ten proroczy rozpęd Izraela najwidoczniej został powstrzymany. W roku 1992, w wyborach powszechnych, obóz nacjonalistyczny (Likud i partie prawicowe) zapewnił sobie co prawda większość głosów izraelskich Żydów, ale za sprawą marginesowego głosu izraelskich Arabów doszła do władzy Partia Pracy. Rząd Partii Pracy pod przywództwem Ben Guriona i Goldy Meir zachowywał wprawdzie syjonistyczny ideał, że „Prawo wyjdzie z Syjonu”, lecz spodziewał się jego realizacji na humanistycznych warunkach. Jak się wydaje, najwyższym ideałem inspirującym obecny (pisane w 1988 roku – przyp.) rząd Partii Pracy jest „wspólny rynek Środkowego Wschodu”, w którym Izrael byłby drobną wyspą wśród morza arabskich i muzułmańskich

narodów. Ponadto imigracja rosyjskich Żydów zmniejszyła się do małego strumyka. Jako wyłaniająca się rzeczywistość pojawiła się natomiast perspektywa oddawania „ziemi za pokój”.

Odkąd ten proroczy rozpęd Izraela w spełnianiu proroctwa biblijnego stanął jak gdyby w miejscu, wielu ewangelicznych chrześcijan zaczęło rozważać na nowo swoje prorocze oczekiwania. Być może, mówią, tradycyjne kościoły miały rację, że Izrael został na trwałe zastąpiony przez kościół chrześcijański? Być może palestyńskie twierdzenie o dużej arabskiej społeczności w Palestynie z ciągłością szeregu tysięcy lat wstecz jest poprawne? Czy nie są zatem światowe mocarstwa usprawiedliwione w zmuszaniu Izraela do oddania ziemi? Te wątpliwości jednakowoż nie mają biblijnych podstaw. Chociaż biblijne proroctwo może być komentowane pod kątem aktualnych wydarzeń, nie może być ono jednak ostatecznie ustalane jedynie na podstawie najważniejszych wydarzeń dzisiejszego dnia.

Perspektywa Boska

Jest jedna perspektywa, która przewyższa wszystkie pokojowe inicjatywy, kompromisy i ugody: jest to perspektywa Boska. Żydowsko-chrześcijańska Biblia nie tylko wyjawia perspektywę samego Boga, lecz również przedstawia Jego program wprowadzenia Jego własnego bezdyskusyjnego planu pokojowego. Staraniem poniższej prezentacji jest udokumentowanie i przedłożenie pod rozagę tej Boskiej perspektywy:

Rozdział 1. Obietnica Boża dla Izraela, że Ziemia Święta na zawsze należy do Żydów i nigdy nie została utraciona.

Rozdział 2. Zgodnie z proroctwami, w czasie tymczasowego wygnania Izraela, Ziemia Święta miała przez stulecia pozostawać względnie „wyludniona”. Ostatecznie, w wyznaczonym przez Boga czasie, żydowska ludność miała wrócić do swojej ziemi, a przywracany tej ziemi dobrobyt miał przyciągnąć wielu Arabów spośród otaczających narodów.

Rozdział 3. Bóg postawił narody pogańskie w stan oskarżenia za to, że podzieliły Jego ziemię, oddając jej części Arabom.

Rozdział 1

Spojrzenie na historyczne prawa z Bożej perspektywy

Arabowie palestyńscy twierdzą, że posiadają historyczne korzenie i historyczne prawa do ziemi Izraela. W tej sprawie jednak jest wyższe spojrzenie historyczne – perspektywa Tego, który pisze historię, zanim się ona wydarzy. Biblia, Słowo Boże, określa faktyczne granice,

jakie ma posiadać państwo Izraela. Granice te wytyczone są przez obietnicę, którą Bóg dał Abrahamowi i jego „nasieniu”, czyli potomkom. Obietnica ta została powtórzona Izaakowi (nie Ismaelowi), a następnie Jakubowi, którego imię zostało zmienione na „Izrael”. Dzieciom Izraela zostało obiecanie, że posiadą całą ziemię „od rzeki egipskiej do wielkiej rzeki, rzeki Eufrat” (1 Mojż. 15:18).

Najbardziej znamienita kradzież w historii

Dużo wcześniej, zanim miał miejsce rewizjonizm historii holokaustu, chrześcijanie poddali rewizji Boskie obietnice dla Izraela. Dotknięte od siedemnastu stuleci antysemityzmem kościoły tradycyjne szybko rozwinęły „teologię zastępstwa”, która w rzeczywistości jest „teologicznym rewizjonizmem”. Teologowie wczesnego kościoła doszli do błędnego wniosku, że Izrael jako lud został na wieczność odrzucony przez Boga za to, że nie przyjął Jezusa. Twierdzi się, że kościół jest teraz duchowym Izraelem i, jako taki, zastąpił naturalnego Izraela według ciała. Ta „teologia zastępstwa” podtrzymywana jest nadal przez główne wyznania chrześcijańskie, a obecnie daje się ją zauważyć w kościołach ewangelicznych, zwłaszcza w ruchu charyzmatycznym, pod sztandarem „rekonstrukcjonizmu”. Teologia ta doszła również do fałszywego wniosku, że Izrael stracił wszelkie prawa do swej ziemi. Próba pozbawienia przytłaczającej większości narodu żydowskiego, żyjącego od czasów Jezusa, jego wspaniałego wiecznego przeznaczenia, jest próbą najbardziej znamiennej kradzieży w historii.

Biblia króla Jakuba pełna jest przykładów „teologicznego rewizjonizmu”. Proroctwa Starego Testamentu, rozdział po rozdziale, zawierają obietnice Bożych błogosławieństw dla Izraela i Jakuba. Wydawcy, którzy są rewizjonistami, próbują pominąć lud żydowski w tych rozdziałach przez samowolne dodawanie do rozdziału nagłówek, który stosuje jego wersety do kościoła chrześcijańskiego. O ile czasami imię „Izrael” może odnosić się do symbolicznego Kościoła, „Izraela duchowego”, o tyle obietnice dla „Jakuba” odnoszą się zawsze do „Izraela według ciała”. Całe rozdziały Bożych błogosławieństw i obietnic zostały dosłownie Żydom skradzione. Jest to po prostu znamienita kradzież. Na przykład, w proroctwie Izajasza, rozdział 43., Bóg adresuje swoje obietnice: „O Jakubie” i „O Izraelu”. Tymczasem samowolnie umieszczony nagłówek w większości Biblii króla Jakuba podaje: „*Bóg pociesza kościół swymi obietnicami*”.

Antysemitki duch „teologii zastępstwa” staje się oczywisty, kiedy rozpatrywane rozdziały Starego Testamentu zawierają Boże przekleństwa dla Izraela. W tych wersetach nie usiłuje się nadawać duchowego znaczenia dla imienia „Izrael”. Gdziekolwiek pojawiają się Boże przekleństwa dla Izraela, są one chętnie sto-

sowane do Żydów. Nad rozdziałem 59. Izajasza dodano w nagłówku: „grzechy Żydów”. A już w następnym rozdziale, Izaj. 60, ten sam naród żydowski został przez rewizjonistów obrabowany przez daną im przez Boga obietnicę przyszłej chwały. Zauważ w tym miejscu fałszywy nagłówek w większości Biblii króla Jakuba: „Sława kościoła”.

Historyk James Parkes zauważył: „Tylko teolodzy chrześcijaństwa podzielili go [Stary Testament] na historię dwóch ludów [...] cnotliwych Izraelitów [...], do których należały wszystkie pochwały i obietnice oraz niegodziwych Żydów, winnych za wszystkie zbrodnie i godnych potępienia. Taka interpretacja [odpowiednik dzisiejszej teologii zastępstwa] powtarzana była wielokrotnie, w każdej możliwej odmianie i w każdym wieku, od trzeciego poczynając”.

„Teologia zastępstwa”, a Ojcowie wczesnego kościoła

Jakie były początki nieszczęsnej „teologii zastępstwa”? „Rewizjonizm”, czyli „teologia zastępstwa”, miała swoje korzenie w antysemityzmie tzw. ojców wczesnego kościoła.

Pismo wczesnego kościoła, list Barnaby, twierdzi, że Żydzi nie mają przed sobą żadnego przymierza z Bogiem. Barnaba upominał: „Nie pomnażajcie swoich grzechów mówieniem, że przymierze należy zarówno do nich, jak i do was. Tak! Ono jest nasze; lecz oni utracili je na zawsze”.

Justyn Męczennik, pisząc do przywódcy żydowskiego Tryfona (138 r. n.e.), cytował żydowskie Pismo Święte, określając je jako „twoje Pismo Święte, lub raczej nie twoje, lecz nasze”. Oświadczył również, że „dary prorocze [...] udzielane dawniej twojemu narodowi zostały przeniesione do nas”.

W roku 387 n.e. Jan Chryzostom głosił z namaszczeniem, że „odkąd zapadła decyzja, Żydzi zostali wydani w ręce demonów [...]. Oni nadają się tylko do tego, by ich zarżnąć [...]. Ich zachowanie w ordynarnej lubieżności nie jest lepsze niż świni i wołu [...]. Synagoga jest domem publicznym, jaskinią zbójców, norą dzikich zwierząt”. Twierdził również, że kiedy chrześcijanie biją i mordują Żydów, winni są sami Żydzi, nie chrześcijanie, gdyż ci wypełniają jedynie „wolę Bożą”.

W roku 388 n.e., Ambroży, biskup Mediolanu, nakazał spalenie synagogi, „aby nie było żadnego miejsca, gdzie Chrystus jest odrzucan”. W jego oczach synagoga „została zniszczona jako wyraz sądu Bożego”.

„Teologia zastępstwa” i antysemityzm

Podobnie jak „teologia zastępstwa” została zrodzona przez antysemityzm ojców wczesnego kościoła, tak Marcin Luter jest przykładem tego, jak z kolei akceptac-

ja „teologii zastępstwa” może rodzić antysemityzm. Początkowo, w roku 1523, w swoim artykule pod tytułem „Jezus urodził się Żydem” Luter pisał następująco: „Oni [katolicy] postępowali z Żydami tak, jak gdyby byli oni psami, a nie ludzkimi istotami. Nie zrobili dla nich nic, tylko przeklinali ich i przechwytywali ich mienie. Doradzam więc i proszę każdego z was, abyście traktowali Żydów uprzejmie i nauczali ich Pisma Świętego. Wtedy będziemy mogli spodziewać się, że przyjdą do nas. Musimy przyjąć ich dobrze i pozwolić im konkurować z nami w zarabianiu na życie [...], a jeżeli któryś pozostanie uparty, to co z tego? Nie każdy może być przecież dobrym chrześcijaninem”.

Kiedy jednak Żydzi nie nawrócili się, jak tego Luter oczekiwał, w swoich późniejszych latach napisał on broszurę pod tytułem, „Dotyczy Żydów i ich kłamstw”, w której wyliczył osiem działań, które należy podjąć przeciw Żydom:

- spalić wszystkie synagogi,
- zabronić Żydom podróżowania,
- zniszczyć żydowskie domostwa,
- zabronić Żydom pożyczać na procent nie-Żydom i skonfiskować żydowską własność,
- skonfiskować święte księgi Żydów,
- zmusić Żydów do pracy fizycznej,
- zabronić rabinom nauczać,
- wygnać Żydów z prowincji, w których żyją chrześcijanie.

Dziś teolodzy teorii „zastępstwa” również wnioskuje błędnie, że lud żydowski utracił wszystkie prawa do swojej ziemi. Zgodnie z tym utrzymują, że wszystkie proroctwa – szczególnie proroctwa Ksiąg Izajasza i Jeremiasza, mówiące o przywróceniu Izraela do jego historycznej ziemi – zostały wypełnione wraz z powrotem Izraela z niewoli babilońskiej (536 rok p.n.e.). Dlatego, mówią, wszelkie dalsze obietnice błogosławieństw po 536 roku p.n.e. dla Żydów uzależnione były od ich wierności. Gdy więc okazali się całkowicie niewierni przez odrzucenie Jezusa, jakiegokolwiek przyszłe błogosławieństwo dla nich jako narodu zostały stracone.

Co mówi Pismo Święte?

To rewizjonistyczne pojęcie o utracie przez Izrael jego ziemi obala prorok Jeremiasz: „*Tak mówi PAN: [...] Jeśli nie ustaliłem praw nieba i ziemi, wtedy [rzeczywiście] odrzucę potomstwo Jakuba [...], gdyż przywrócę więźniów ich [hebrajskie słowo oznaczające powrót z wygnania] i zlituję się nad nimi*” (Jer. 31:35-37, 33:25-26). Już te dwa proroctwa Jeremiasza razem dewastują „teologię zastępstwa”. Kiedy Boskie prawa wszechświata przestaną regulować dniem i nocą, zarządzać działaniem nieba i ziemi, jedynie wtedy Bóg odrzuci nasienie Abrahama, Izaaka i Jakuba. Jeremiasz ukazuje również, „że *miasto* [stare Jeruzalem] *będzie*

wybudowane Panu” przez przywróconych Żydów, a ponadto „nie będzie ono wykorzenione ani zburzone więcej na wieki” (Jer. 31:38-40). Potomkowie Izraela (Jakuba) – nie Ismaela czy Ezawa – otrzymają miasto Jeruzalem (zawierające wschodnie Jeruzalem) na zawsze.

Zachariasz zapisał swoje proroctwo po powrocie z niewoli babilońskiej i podczas budowy drugiej świątyni. Przepowiedział w nim przyszłe rozproszenie Izraela oraz końcowe ponowne zgromadzenie go w swojej ziemi z jego punktem kulminacyjnym – ustanowieniem Jeruzalem stolicą Królestwa Bożego na ziemi.

„Tak mówi PAN zastępów: Oto Ja wybawię lud mój z krainy wschodu i krainy zachodu słońca. Sprowadzę ich i mieszkać będą w Jeruzalem. I będą moim ludem, a Ja będę ich Bogiem, wiernym i sprawiedliwym” – Zach. 8:7-8.

„I tak jak byliście, narodzie judzki i narodzie izraelski, przekleństwem wśród narodów, tak, [gdy] was wybawię, będziecie błogosławieństwem. Nie lękajcie się, niech wasze ręce nabiorą siły!” – Zach. 8:13.

„Tak mówi PAN zastępów: W przyszłości przyjdą ludy i mieszkańcy wielu miast. Mieszkańcy jednego miasta, idąc do drugiego, będą mówili: Pójdźmy szybko zjednać przychylność Pana i szukać PANA zastępów! – i ja idę także. I tak liczne ludy i mnogie narody przychodząc będą, aby szukać PANA zastępów w Jeruzalem i zjednać sobie przychylność PANA. Tak mówi PAN zastępów: W owych dniach dziesięciu mężów ze wszystkich narodów i języków uchwyci się skraju płaszcza człowieka z Judy, mówiąc: Chcemy iść z wami, albowiem zrozumieliśmy, że z wami jest Bóg” – Zach. 8:20-23.

Z pewnością proroctwa Izajasza, Jeremiasza, Daniela, Amosa i innych mówią o pierwszym przywróceniu Izraela do jego ziemi po 70 latach spustoszenia/niewoli. Mówią też one jednak o końcowym przywróceniu Izraela w „ostatnich dniach”, które osiągnie swój szczyt w Królestwie Bożym na ziemi. Kiedy to Królestwo uniwersalnego pokoju, pomyślności, szczęścia i ekonomicznego bezpieczeństwa zostanie ustanowione (Izaj. 2:2-4; Jer. 31:29-34; Mich. 4:1-7)? Izajasz odslania szereg proroctw wskazujących, że Izrael – przywrócony do Bożej łaski – odgrywał będzie główną rolę w przyszłym Królestwie Bożym na ziemi – założonym po długim czasie od śmierci Jezusa.

„Widzenie Izajasza, syna Amosa, dotyczące Judy i Jeruzalemu: stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią PANA będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a tłumnie będą do niej zdążać wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę PANA, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo PANA z Jeruzalemu. Wtedy

rozsądzać będzie narody i rozstrzygać sprawy wielu ludów. I przekują swoje miecze na lemiesze, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej” – Izaj. 2:1-4.

Zgromadzenie po raz drugi

Chociaż Księga Izajasza napisana została jeszcze przed rozproszeniem Izraela przez Babilonię, mówi ona o jego zgromadzeniu przez Pana po raz drugi. Po raz pierwszy zgromadził ich On po siedemdziesięciu latach spustoszenia. O tego czasu Izrael nie był rozproszony aż do wydarzeń 70 roku n.e., kiedy to prawie czterdzieści lat po śmierci Jezusa rzymska armia zniszczyła Jeruzalem. Ponowne zebranie Żydów do ich ziemi obiecaną w naszej erze jest zgromadzeniem ich „po raz drugi”. A o tym właśnie mówi proroctwo Izajasza: „Owego dnia to się stanie: PAN podniesie po raz drugi rękę, aby wykupić resztę swojego ludu, która ocaleje, z Asyrii i z Egiptu, z Patros i z Kusz, z Elamu i Szinear, z Chamatu i z wysp na morzu [narody daleko poza Babilonem]. Podniesie znak dla pogan i zgromadzi wygnańców Izraela; pozbiera rozproszonych z Judy z czterech stron świata” (Izaj. 11:11-12). Zostało przepowiedziane, że to zgromadzenie „po raz drugi” miało być spośród narodów znajdujących się daleko poza Babilonem.

Zapis w 5 Księdze Mojżeszowej zapowiada, że Żydzi będą rozproszeni do narodów, których nie znali ich ojcowie. „PAN zaprowadzi ciebie i twojego króla, którego nad sobą ustanowisz, do narodu, którego nie znałeś ani ty, ani twoi ojcowie [Abraham przyszedł z Babilonu; 1 Mojż. 11:31], i tam będziesz służył innemu bogom z drewna i z kamienia. I staniesz się przedmiotem grozy, szyderczych przypowieści i drwin wśród wszystkich ludów, do których PAN zaprowadzi ciebie” (5 Mojż. 28:36,37).

Ponieważ powyższe słowa Mojżesza prorok Jeremiasz cytuje, nazwa „ojcowie”, o których pisze, musi odnosić się do Abrahama, Izaaka i Jakuba. To proroctwo stosuje się do tych „ojców”, którzy żyli jeszcze zanim Izrael wszedł do ziemi, a nie jak błędnie twierdzą rewizjoniści – do „ojców”, czyli nieposłusznym Bogu przywódców, którzy kierowali narodem już po wejściu do ziemi. Chociaż Jeremiasz żył przed 70 latami spustoszenia/niewoli, to już przepowiadał powtórne rozproszenie do ziemi, której ich „ojcowie” nigdy nie znali. To drugie rozproszenie miało sięgnąć daleko poza Babilon, czyli państwo chaldejskie, w którym „ojciec” Abraham kiedyś przebywał. Tak więc prorok Jeremiasz przedstawia porywające proroctwo zarówno drugiego rozproszenia, jak i cudownego powtórnego zgromadzenia, dokonującego się na naszych oczach.

„Dlatego też wyrzucę was z tej ziemi, której nie znaliście ani wy, ani wasi ojcowie, i tam będziecie służyć cud-

zym bogom dniem i nocą, ponieważ nie okażę wam zmiłowania. Dlatego oto idą dni, mówi PAN, że już nie będzie się mówić: Jako żyje PAN, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi egipskiej! Lecz: Jako żyje PAN, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi północnej, ze wszystkich ziem, do których ich wygnał, i sprowadzę ich z powrotem do ich ziemi, którą dałem ich ojcom!” – Jer. 16:13-15.

Innym przykładem proroctwa, które zostało napisane przed niewolą babilońską, a miało się wypełnić w czasach ostatecznych, jest proroctwo Sofoniasza 3:8-9. Opisuje ono czas, w którym Bóg wylewa swój gniew na królestwa tej ziemi. Wtedy On „przywróci ludom czysty język [prawdziwą Ewangelię], aby mogli wszystkie wzywać imienia PANA i słuchać mu jednomyślnie”.

Nigdy w przeszłości nie zdarzyło się, aby „wszyscy” wzywali imienia PANA. Ten sam rozdział cudownie traktuje kwestię przywrócenia cielesnego Izraela w „owym czasie” końca i czołową rolę, jaką ten naród ma odegrać w Królestwie Bożym: „Oto Ja w owym czasie położę kres wszystkim twoim ciemnościom. Wspomogę to, co kuleje, zbiorę to, co rozproszone, obdarzę ich chwałą i sławą w każdym kraju, gdzie doznali hańby. W owym czasie przywiodę was z powrotem i zgromadzę was w tym czasie. Zaprawdę, obdarzę was sławą i chwałą u wszystkich ludów ziemi, gdy na waszych oczach odmieńnię wasz los – mówi PAN” (Sof. 3:19-20).

Te proroctwa przewidziane na „ów czas” nie zostały oczywiście spełnione podczas powrotu, jaki miał miejsce po niewoli babilońskiej. Żydzi nie zostali ani zastąpieni w tych proroczych obietnicach Bożych przez kogoś innego, ani od nich odcięci. Proroctwa te, dotyczące współczesnego przywracania Izraela, są niedwuznacznie pewne w wypełnieniu.

„Nigdy więcej wyrwani”

Pismo Święte mówi ponadto o tym końcowym zgromadzeniu jako kulminacji radości i błogosławieństwa, które nigdy się nie skończą. „Słuchajcie słowa PANA, narody, i zwiastujcie na wyspach dalekich, i mówcie: Ten, co rozproszył Izraela, zgromadzi go i strzec go będzie jak pasterz swojej trzody. Gdyż PAN wyzwolił Jakuba i odkupił go z ręki mocniejszego od niego. I przyjdą, i wykrzykiwać będą na wzgórzu Syjonu, i zbiegną się razem do łaskawych darów PANA: do zboża i do wina, do oliwy, do owieczek i bydła; i będzie ich dusza jak ogród nawodniony i nigdy więcej nie zazną smutku” (Jer. 31:10-12).

Ten czas należy jeszcze do przyszłości, kiedy Izrael przywrócony do swojej ziemi doświadczać będzie wiecznej radości. „Uwolnię z niewoli lud mój izraelski [powrót z wygnania], odbudują miasta zburzone i będą w nich mieszkać; zasadzą winnice i pić będą wino; za-

łożą ogrody i będą jeść z nich owoce. Zasadzę ich na ich ziemi, a nigdy więcej nie będą wyrwani z ziemi, którą im dałem – mówi PAN, twój Bóg” (Amos 9:14-15).

Takie proroctwa jak to nie mogą być logicznie interpretowane w żadnym symbolicznym sensie. Izrael ma być dosłownie znowu wszczepiony „w ich własnej ziemi”, w ziemi ich ojców – Kanaanie. Bóg dał im tę ziemię przez swoją obietnicę dla Abrahama i jego nasienia – „na wieczne posiadanie”. Jest to obietnica samego Boga, a zatem ostatecznie musi się wypełnić. Pierwotna obietnica dla Abrahama jest wieczna. „Podnieś oczy swoje i spojrzysz z miejsca, na którym jesteś, na północ i na południe, na wschód i na zachód, bo całą ziemię, którą widzisz, dam tobie i potomstwu twemu na wieki [...]. Wstań i przejdź ten kraj wzdłuż i wszerz, bo tobie go dam [...]. Ziemię, na której przebywasz jako przychodzień, całą ziemię kanaanejską dam tobie i potomstwu twemu po tobie na wieczne posiadanie i będę Bogiem ich” (1 Mojż. 13:14-17, 17:8).

„Nigdy więcej wyrwani”, „dam ziemię na zawsze”, „na wieczne posiadanie” – te wszystkie wyrażenia mówią o przyszłości Izraela i o wiecznym posiadaniu ziemi. Obietnica PANA dotyczy wyłącznie Kanaanu: „Ziemię, na której przebywasz jako przychodzień, całą ziemię kanaanejską dam tobie i potomstwu twemu po tobie na wieczne posiadanie i będę Bogiem ich” (1 Mojż. 17:8). Święty Szczepan, chrześcijanin, oświadczył, że Abraham nigdy nie otrzymał ziemi jako spełnienie obietnicy Bożej zapisanej w Księdze Mojżeszowej (Dzieje Ap. 7:5). Logiczny wywód Szczepana wykazuje, że Abraham otrzyma ziemię w Królestwie Bożym, natomiast wszyscy jego potomkowie (lud żydowski) otrzymają ziemię po nim, „na wieczne posiadanie”. Kanaan nie jest w niebie. Kanaan jest na ziemi.

Wszystkie te proroctwa harmonizują z natchnionym rozumowaniem apostoła Pawła w Liście do Rzymian 11:25-36. Przeciwnie do teologii zastępstwa „cały Izrael będzie zbawiony”, zarówno od śmierci Adamowej, jak i potępienia przez Zakon – „Nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże” (Rzym. 11:29).

Biblijni syjoniści „Stróżami” w Izraelu

Fragmentem Pisma Świętego, który przypuszczalnie najbardziej stosuje się do obecnej kwestii ziemi i „procesu pokojowego” jest proroctwo Jeremiasza 31:5-10. W kontekście do zgromadzenia w czasie końca ludu żydowskiego w ich ziemi PAN mówi: „Znowu [po ich wypędzeniu z ziemi] sadzić będziesz winnice na górach Samarii [tzw. zachodni brzeg] [...]. Stróże na górze Efraim [również „zachodni brzeg”] będą wołać: Wstańcie! Pielgrzymujmy na Syjon, do PANA, Boga naszego!”. Syjoniści biblijni są „stróżami” i wielu z nich żyje na górach Samarii i Efraim. Ci biblijni syjoniści wzywają świeckich Izraelczyków, aby nawrócili się do PANA i Je-

go Biblii. W dzisiejszym Izraelu trwa burzliwa dyskusja pomiędzy biblijnymi syjonistami i świeckimi Izraelczykami.

Jednakowoż werset 7 powyższego proroctwa wyróżnia się jako adresowany do chrześcijan. „Gdyż tak mówi PAN [tutaj do chrześcijan, klasy mającej nauczać, nie reprezentowanej w Jakubie]: *śpiewaj z radością dla Jakuba* [naturalnego Izraela] *i krzycz pomiędzy głównym* [literalnie »głowa«] *z narodów* [Stany Zjednoczone dzisiaj jako główny naród]! *Głoście, wystawiajcie i mówcie: PAN wybawił swój lud, resztę Izraela*”¹). Chrześcijanie wzywani są, aby modlili się do Boga o ratunek dla ludu izraelskiego, włączając tych, którzy żyją na górach Samarii i Efraima (zachodni brzeg). Chrześcijanie są również pouczani, aby „głosili” Stanom Zjednoczonym o tym, co Bóg czyni. Czy Stany Zjednoczone

współpracują z Bogiem w Jego planach? Przez wywieranie nacisku na Izraela, aby wyrzekł się zachodniego brzegu, one działają przeciw PANU, który mówi, „*Jestem ojcem dla Izraela, a Efraim jest moim pierworodnym* [ci, którzy żyją w Samarii]” (Jer. 31:9-12). Proroctwo to kończy się wezwaniem do wszystkich narodów, aby rozpoznały fakt, że Pan przywraca Jakuba, cielesnego Izraela do jego ziemi. Obietnice dla cielesnego Izraela nie zostały utracone na rzecz chrześcijan. Te obietnice powrotu do Ziemi nie odnoszą się do powrotu z Babilonu, lecz do obecnego cudownego przywracania do narodowego domu. Izrael nie będzie teraz „więcej wyrwany”. Nigdy.

R-
„Straż”

1) pojęcie „główny narodów” mogłoby stosować się zamiennie do organizacji NZ.

Fragmenty tłumaczenia ze zbioru

„Bible Students’ Library” CD-ROM, USA, 1998 r.